

Arrest

nr. 118 340 van 4 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. GOVAERTS en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 mei 2013 dient eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan eerste verzoekster ter kennis gebracht op 5 juli 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds februari 2010 in België zou verblijven; zij zou verwijzen naar haar werkverleden en zij werkbereid zou zijn en er ter staving een loonbrief wordt toegevoegd; betrokkene ernstige inspanningen zou hebben gedaan om zich te integreren in onze gemeenschap en zij reeds behoorlijk Nederlands en Engels zou spreken en hiertoe onder andere taalcursussen en een module maatschappelijke vorming zou gevolgd hebben en zij ter staving een deelcertificaat van de module dd. 28.05.2010 en een certificaat van de opleiding dd. 11.06.2012, bewijzen van inburgering en van maatschappelijke oriëntatie en een diploma naaicursus dd. 05.10.2010 voorlegt; er bijgevolg van een duurzame lokale verankering in België zou kunnen gesproken worden en zij het centrum van haar affectieve, sociale en economische belangen in België zou hebben gevestigd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en zij ter staving een loonbrief voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag, ingediend op 10.02.2010, werd afgesloten op 27.07.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede aanvraag, ingediend op 23.08.2012, werd afgesloten op 29.08.2012 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, haar dezelfde dag betekend.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan twee jaar en vijf maanden voor de eerste aanvraag en zeven dagen voor de tweede aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000)

Betrokkene beweert dat zij risico zou lopen op vervolging in Nepal en zij verwijst naar de politieke en veiligheidssituatie aldaar. Ze zou onmogelijk kunnen terugkeren naar haar land van herkomst en ze legt ter staving reisadvies van Nepal voor.

Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit reisadvies gaat over de algemene toestand in Nepal en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.v.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene haalt aan dat zij een duurzame relatie zou hebben met een man, Dhr. G. S., waarmee zij een gemeenschappelijk kind zou hebben. Haar partner zou van Bhutaanse nationaliteit zijn en hun kind zou de Nepalese nationaliteit hebben. Hun kind zou in België geboren zijn. Ter staving legt zij (verblijfs)attesten van Fedasil voor, waaruit zou blijken dat zij met haar partner en kind als gezin in het opvangcentrum zou verblijven.

Zij voegt tevens de geboorteakte van haar dochter P. L., een deskundigenverslag DNA-onderzoek vaderschap en een stuk van Fedasil in verband met de relatie toe. Indien betrokkene terug naar Nepal zou moeten, zou de gezinscel verbroken worden.

Betrokkene beroept zich tot slot op artikel 8 EVRM.

Er dient opgemerkt te worden dat de bevoegde ambassade voor Nepalese en Bhutaanse onderdanen, zich in India bevindt (50-N Shantipath, Chanakyapuri 110021 New Delhi). Betrokkenen bewijzen niet dat zij in de onmogelijkheid verkeren om zich samen naar India te begeven teneinde een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Er dient tevens opgemerkt te worden dat er voor haar partner, Dhr. G. S., eveneens een negatieve beslissing werd genomen, omdat hij zijn identiteit niet staft en omdat zijn beweerde Bhutaanse nationaliteit niet vaststaat. Het staat bijgevolg niet vast dat betrokkene en haar partner een verschillende nationaliteit zouden bezitten.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het bevoegde land om aldaar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Tevens haalt betrokkene aan dat er in Nepal geen Belgische ambassade of Belgisch Consulaat zou zijn, dat betrokkene niet over een Nepalees paspoort zou beschikken en dat het onmogelijk zou zijn om een paspoort of een identiteitskaart te bekomen via de Nepalese ambassade te Brussel. Zij zou niet over de nodige documenten daartoe beschikken of zou niet aan de voorwaarden voldoen om dergelijke documenten te bekomen. Betrokkene voegt ter staving adressen van de Belgische ambassades en consulaten in het buitenland (Nepal) en algemene informatie van de Nepalese ambassade te Brussel omtrent het verwerven van een paspoort/identiteitskaart toe.

Zoals reeds eerder vermeld, bevindt de bevoegde ambassade voor Nepal zich in India. Betrokkene bewijst niet dat zij zich onmogelijk naar India zou kunnen begeven teneinde zich in orde te stellen met de formaliteiten. De toegevoegde informatie van de Nepalese ambassade te Brussel geeft enkel de te volgen procedure weer om een paspoort of een identiteitskaart te kunnen bekomen. Betrokkene bewijst niet dat zij zich reeds persoonlijk tot de ambassade zou hebben gewend teneinde deze documenten te kunnen bekomen. Zij staft niet dat zij zelf reeds de nodige stappen zou hebben ondernomen om informatie in te winnen bij de Nepalese ambassade te Brussel. Deze elementen volstaan bijgevolg niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden."

Op 1 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing dient eerste verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer 133 862.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft bij schrijven van 20 november 2013 een aanvullend stuk "Document Nepalese ambassade te Brussel dd. 08.10.2013" aan de griffie van de Raad toegestuurd.

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* het aanvullend stuk, worden om die reden uit de debatten geweerd. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoonde waarom zij dit stuk niet tijdig kon neerleggen. Bijgevolg kan met dit stuk geen rekening worden gehouden.

Bovengenoemd aanvullend stuk van verzoekende partij wordt amtsshalve uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of tweede verzoekster over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikt bij het indienen van haar beroep.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu vermeldt de bestreden beslissing, de onontvankelijk verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf in hoofde van eerste verzoekster en tevens haar kind. Het betreft dus rechten die aan haar persoon verbonden zijn. Tweede verzoekster beschikt echter gezien haar leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen, zij is bijna 3 jaar oud. Zij dient aldus vertegenwoordigd te worden door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat eerste verzoekster optreedt in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind dient vastgesteld te worden dat het beroep van tweede verzoekster onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het enig middel voert eerste verzoekster (hierna verzoekster) de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte beslist dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is en dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster.

Immers:

Art. 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

"Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Wegens de situatie in Nepal in het algemeen en wegens haar problemen met de politie en met activisten van de Janatantrik Terai Mukti Morcha partij in Nepal in het bijzonder, zou een terugkeer naar Nepal voor verzoekster een risico inhouden op schending van art. 3 EVRM. (zie bijlage 3)

Het is niet omdat de asiel aanvraag van verzoekster is afgewezen, dat er geen risico bestaat op schending van art. 3 EVRM bij een terugkeer naar Nepal. Het toepassingsgebied van art. 3 EVRM is immers ruimer dan dat van de bepalingen waarop de asielinstanties zich baseren bij de behandeling van asielaanvragen.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

"Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Een terugkeer naar Nepal zou voor verzoekster haar recht op eerbiediging van haar privé- , familie- , en gezinsleven schenden in de zin van art. 8 EVRM.

Verzoekster heeft een duurzame relatie met een man waarmee zij een gemeenschappelijk kind heeft.

Haar partner is van Bhutaanse nationaliteit en hun kind is van Nepalese nationaliteit. Uit de verblijfsattesten blijkt dat verzoekster met haar partner en kind als gezin (tot voor kort) in het opvangcentrum verbleef. (zie bijlagen 4-11)

Indien verzoekster verplicht wordt terug te keren naar Nepal, zou de gezinscel doorbroken worden.

Daarbuiten zijn er nog andere redenen voorhanden die het voor verzoekster feitelijk onmogelijk maken terug te keren naar Nepal om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Er is in Nepal geen Belgische ambassade of Belgisch consulaat, die een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden kan afleveren. (zie bijlage 12)

De bestreden beslissing haalt aan dat de bevoegde ambassade voor Nepalese onderdanen zich in New Delhi (India) bevindt. Een verplaatsing naar India is voor verzoekster echter eveneens onmogelijk of minstens zeer moeilijk.

Verzoekster beschikt immers niet over een Nepalees paspoort en het is onmogelijk er een te bekomen via de Nepalese ambassade in Brussel. Verzoekster beschikt niet over de nodige documenten daartoe. (zie bijlage 13)

Verzoekster leeft bovendien in armoede en ontvangt geen financiële steun van de Belgische overheid.

Zij heeft geen toestemming om in België te werken. Een terugkeer naar Nepal is voor haar dan ook financieel niet haalbaar. Verzoekster overleeft momenteel dankzij de steun van vrienden in België.

Verwerende partij heeft onterecht geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 EVRM en art. 8 EVRM voldoende te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 3 en artikel 8 van het EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.2 Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster verwijst naar de situatie in Nepal en haar problemen met de politie en met de activisten van de Janatantrik Terai Mukti Morcha partij.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat de thans bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel bevat. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van een beslissing die, zoals *in casu*, geen verwijderingsmaatregel omvat (cf. RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866; RvS 25 maart 2004, nr. 129.737).

Louter ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoekster bovendien reeds een asielaanvraag heeft ingediend en dat haar reeds zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 maart 2012. Ook in beroep heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest 84 143 van 24 juli 2012 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In het arrest werd onder meer het volgende vastgesteld:

"3.4. Verzoeksters asielaanvraag wordt evenmin onderbouwd door geloofwaardige en overtuigende verklaringen. De commissaris-generaal wijst vooreerst op tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen inzake de chronologie van de feiten en haar opeenvolgende verblijfplaatsen, die door verzoekster niet worden betwist. Verder en niet in het minst, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeksters asielrelaas niet geobjectiveerd kan worden. Zelfs indien verzoekster "in het verleden vaker pakjes mee[bracht] van Indië naar Nepal" en "tot dan nooit enig probleem [had] ondervonden bij het afleveren van pakjes", kan verzoekster bezwaarlijk overtuigen waar zij beweert "dat zij zich hierbij

geen vragen heeft gesteld." De Raad ziet immers niet in dat verzoekster als opgeleide zakenvrouw die een eigen klerenwinkel uitbaat en hiervoor regelmatig naar het buitenland reisde en ook in staat was een migratie naar Europa te organiseren, het gevaar niet inzag van het over de grens smokkelen van pakketten met onbekende goederen, voor onbekende personen. Verzoeksters handelwijze komt dan ook bezwaarlijk geloofwaardig of realistisch voor. Tenslotte wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onderuitgehaald door de vaststellingen dat verzoekster aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat ze enkel voor R.B. bevreesd was en geen gewag had gemaakt van een vervolging door de Nepalese autoriteiten, dat verzoekster geheel onbekend is met hoe het verder verging met haar twee vriendinnen die in dezelfde situatie zaten, en verzoeksters blote bewering dat de politie haar wenste te vermoorden niettemin ze slechts éénmaal bij haar langs waren geweest en de andere betrokkenen in haar zaak gewoon werden gearresteerd. Verzoeksters asielrelaas is over de gehele lijn ongeloofwaardig.

3.5. Waar verzoekster verder aanvoert "dat de bestreden beslissing veel te algemeen is en enkel stoelt op de gebruikelijke bedingen" wordt er evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal. Voorts onderneemt verzoekster in het verzoekschrift geen ernstige poging om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de motieven van de bestreden beslissing, dewelke de Raad bijtreedt, kunnen weerleggen. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.6. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat, daargelaten de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas, uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster er zich van bewust was dat zij risicovolle, mogelijk illegale feiten pleegde en bijgevolg vanzelfsprekend een straf riskeerde indien zij betrappt zou worden. Derhalve toont verzoekster evenmin aan dat de feiten het gemeenrechtelijke zouden overtreffen noch zijn er elementen die erop wijzen dat verzoekster indien zij zich zou moeten verantwoorden voor het over de grens smokkelen van illegale goederen, een onrechtvaardige straf of behandeling zou krijgen. Verzoekster kan bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij meent dat ze hiervoor in aanmerking komt voor internationale bescherming. Wat haar vrees voor represailles van de activisten van de Janatantrik Tektai Mukti Morcha betreft, kan niet worden ingezien waarom verzoekster in de negatieve aandacht zou staan van deze activisten voor wie zij - voor zover waarachtig - vrijwillig, gratis en op eigen risico illegale goederen naar Nepal smokkelde. Verzoekster maakt niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In het verzoekschrift vraagt verzoekster geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van de vluchtelingenstatus zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Nepal een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

Artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekende partij in haar land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoekster opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond.

Verzoekster kan wel worden gevolgd waar zij stelt dat het toepassingsveld van artikel 3 van het EVRM ruimer kan zijn dan de toepassing gemaakt bij een asielaanvraag, maar dan is het wel aan haar om aan te tonen welke andere elementen zij zou kunnen aanbrengen die een ruimere toepassing van artikel 3 van het EVRM verantwoorden. *In casu* blijft verzoekster in gebreke om zulks aan te tonen. De summiere

elementen die zij in haar verzoekschrift aanbrengt, zijn niets meer dan een zeer beknopte herhaling van haar asielmotieven.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM verwijst verzoekster naar haar duurzame relatie met een man waarmee zij een gemeenschappelijk kind heeft. Haar partner is van Bhutaanse nationaliteit en hun kind van Nepalese nationaliteit. Indien verzoekster verplicht wordt terug te keren naar Nepal zal de gezinscel worden doorbroken.

Opnieuw dient te worden opgemerkt dat met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf weliswaar onontvankelijk werd verklaard, doch er werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel ten tijde van de bestreden beslissing maakt verzoekster geen schending van het gezinsleven aannemelijk en daarmee is een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM evenmin aan de orde (RvS 5 oktober 2010, nr. 215 574).

Louter ten overvloede merkt de Raad bovendien op dat, in tegenstelling tot verzoeksters beweringen, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat haar partner en kind over een verblijfsrecht beschikken en dat zij worden gescheiden in geval van terugkeer. Ten aanzien van haar partner is immers ook een negatieve beslissing genomen omdat hij zijn identiteit niet staft en omdat zijn beweerde Bhutaanse nationaliteit niet vaststaat. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verwerende partij verzoekster samen met haar partner en kind wil repatriëren (verslag interview *d.d.* vrijdag 21.10.2011 - Nepalese delegatie). In dit stuk staat *“Moest de procedure van de vrouw negatief zijn, zal er gevraagd worden of betrokkene samen met vrouw en kind terug naar Nepal mag”*. In zoverre verzoekster voorhoudt dat haar partner naar Bhutan zal worden teruggestuurd terwijl zij en het kind naar Nepal zullen worden teruggestuurd, blijkt zulks dus niet uit de stukken van het administratief dossier.

Verzoekster brengt ook geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat zij haar gezinsleven niet elders bijvoorbeeld in Nepal, zou kunnen verder zetten. Hierbij dient ook te worden aangestipt dat verzoekster en haar partner hun gezinsleven hebben uitgebouwd op een ogenblik dat hun verblijfssituatie precair was. Zij wisten van bij de aanvang dat zij geen verblijfstitel hadden en dat er ten allen tijde een einde kon worden gemaakt aan hun precair verblijf.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster haalt aan dat er geen Belgische ambassade of consulaat is in Nepal en dat de bevoegde ambassade voor verblijfsmachtigingen zich in India bevindt. Evenwel toont verzoekster niet aan dat zij zich niet naar India kan begeven door de loutere bewering dat een verplaatsing naar India onmogelijk of minstens zeer moeilijk is.

Waar verzoekster ten slotte opmerkt dat een terugkeer naar Nepal financieel niet haalbaar is, antwoordt verwerende partij in de nota terecht dat de IOM alle nodige regelingen treft om de terugkeer naar het herkomstland te organiseren, de nodige reisdocumenten te bekomen en de kosten te vergoeden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt zij een schending van de door haar aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk. Verzoekster zet verder niet uiteen welk ander beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN